

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, PSČ 739 51, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem v Praze 10 – Vršovice, ul. Sevastopolská č. p. 378/16, PSČ 101 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, č. j. KRPU-242874-81/ČJ-2016-040022-RBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Rumburk, ze dne 18. 4. 2017, č. j. KRPU-242874-81/ČJ-2016-040022-RBK, **se zrušuje pro vadu řízení** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **se přiznává** odměna ve výši **12.342,-Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 25. 5. 2017 podaném prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18. 4. 2017, č. j. KRPU-242874-81/ČJ-2016-040022-RBK, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to o 30 dnů, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k čemž došlo dne 24. 11. 2016, a dále rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-69/ČJ-2016-040022-RBK, došlo k jejímu prodloužení o dalších 60 dnů.

V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nicotné pro zjevnou nevykonatelnost výroku. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 4. 2017, ve svém výroku pak stanovilo, že se doba zajištění stěžovatele za účelem vyhoštění prodlužuje o 30 dní od okamžiku uplynutí doby zajištění stanovené žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění. Žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění byl žalobce zajištěn na dobu 90 dní, přičemž prvním dnem tohoto zajištění byl 24. 11. 2017. Posledním dnem 90 denní doby zajištění tedy byl 20. 2. 2017. Prvním dnem prodloužení zajištění na základě žalobou napadeného rozhodnutí tak měl být 21. 2. 2017 a posledním dnem tohoto prodlouženého zajištění 22. 3. 2017. S ohledem na to, že samotné žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 4. 2017, je prodlužování doby zajištění „do minulosti“ zjevně nesmyslné a absurdní. Samotný výkon rozhodnutí, tedy výkon zajištění od 21. 2. 2017 do 22. 3. 2017 byl tedy od samotného vydání žalobou napadeného rozhodnutí fakticky nevykonatelný.

Dále v žalobě uvedl, že odpadl předpoklad dosažení účelu zajištění, neboť namítá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné zhodnocení odpadnutí předpokladu dosažení důvodu zajištění pro futuro, poukazuje na to, že žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí poměrně podrobně zabývala eventuálními faktickými překážkami vyhoštění a rovněž hodnotila postup při realizaci výkonu vyhoštění (tedy dosavadní kroky učiněné při přípravě vyhoštění žalobce a případné další kroky, jež bude zapotřebí při vyhoštění žalobce učinit). Již však nezhodnotila právní překážky vyhoštění, které z logiky věci v daném případě způsobují nerealizovatelnost správního vyhoštění. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 24. 11. 2016, žalovanou tedy musí být propuštěn nejpozději dne 23. 5. 2017. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tedy zbývalo pouhých 43 dní do uplynutí doby, kdy bude žalobce v každém případě propuštěn.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a k věci uvedla, že prvotní rozhodnutí o zajištění bylo vydáno dne 25. 11. 2016 pod č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ v němž byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od prvotního omezení osobní svobody, který nastal dne 24. 11. 2017 v 05:00 hodin. Následně byla doba zajištění prodloužena o 60 dnů rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 2017 vedené pod č. j. KRPU-242874-69/ČJ-2016-040022-RBK, které žalobce osobně převzal dne 20. 2. 2017. Následně došlo k druhému prodloužení doby zajištění o 30 dnů napadeným rozhodnutím žalovaného. Z výše uvedeného je tedy jednoznačně prokázáno, což dokládá i spisový materiál, že jediné rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění bylo dvakrát prodlouženo, resp. doba zajištění tohoto rozhodnutí byla prodloužena nejprve o 60 dnů a následně žalobou napadeným rozhodnutím o 30 dnů. O všech rozhodnutích týkajících se zajištění žalobce včetně jeho délky byl vždy prokazatelně žalobce nejen seznámen za přítomnosti tlumočníka, ale zároveň veškerá tato rozhodnutí osobně převzal. Tato celková délka zajištění nepřekročila ani potenciálně max. dobu zajištění stanovenou v ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť celkové zajištění 90 + 60 + 30 dnů od prvotního omezení osobní svobody,

který nastal dne 24. 11. 2016 v 05:00 hodin, muselo být ukončeno maximálně do 22. 5. 2017 do 23:59 hodin.

K druhé námitce o odpadnutí předpokládaného dosažení účelu zajištění z právních důvodů pak žalovaná uvedla, že nelze dopředu předvídat veškeré kroky, které žalobce učiní, natož dopředu odhadovat délku potenciálních řízení. Pokud by k tomuto měl vždy správní orgán rozhodující o zajištění přistupovat, bylo by fakticky, dle názoru žalované, znemožněno jakékoli zajištění cizince, u kterého by nebylo v právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Pro úplnost žalovaná doplnila, že k realizaci správního vyhoštění žalobce nedošlo z důvodu uplynutí maximální možné délky zajištění, a proto byl žalobce dne 22. 5. 2017 propuštěn a byl mu vystaven výjezdní příkaz k vycestování s lhůtou na vycestování do 31. 5. 2017.

V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce zmínil, že nesouhlasí s žalobním bodem, jehož podstatou bylo odpadnutí předpokladu dosažení účelu zajištění z právních důvodů, a to s ohledem na očividnou nemožnost toho, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, k jehož realizaci byl žalobce zajištěn, bude vykonáno v zákonné lhůtě 180 dní limitující dobu zajištění žalobce. Dále se žalobce neztotožnil s názorem žalované, podle něž probíhající řízení o vyhoštění nehraje žádnou roli při zvažování realizovatelnosti účelu zajištění, tedy samotného vyhoštění žalobce. Žalobce závěrem odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 75 A 12/2017 - 37, kde byla řešena obdobná otázka zákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění občana Pakistánu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého právního zástupce nenavrl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 11. 2016 v 05:00 hodin kontrolovala hlídka Policie České republiky Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem pracoviště Rumburk na pozemní komunikaci E55 v obci Cínovec ve směru jízdy od obce Dubí směrem do SRN v nákladním automobilu srbské registrační značky RZ: „X“,

tovární zn. Iveco, bílé barvy, patřící společnosti Dunetrans osoby cizí státní příslušnosti. V nákladním prostoru kontrolovaného nákladního automobilu se nacházel žalobce ve společnosti dalších 17 cestujících osob cizí státní příslušnosti. Žalobce u sebe neměl žádný doklad (platný cestovní doklad, vízum, povolení k pobytu), jímž by prokázal svoji totožnost. Lustrací v příslušných evidencích nebyla zjištěna žádná shoda. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit kvůli tamnímu konfliktu mezi sunnity a šíity. Dále uvedl, že v roce 2011 byl šíity mučen. V případě návratu do své vlasti se obává o svůj život. K otázce, zda se cítí zdravý a jaký je jeho zdravotní stav, uvedl, že se cítí zdravý, je schopen výslechu, jeho zdravotní stav je dobrý a je jen trochu unavený z cesty. Z Iráku odešel v srpnu roku 2016 pěšky po dvoudenním pochodu do Turecka, dále cestoval přes Bulharsko, Srbsko, Chorvatsko a opět Srbsko do České republiky s cílem požádat o azyl výlučně a jen v Německu, kde žije jeho strýc v Brémách. Cestovní doklad nikdy nevlastnil, pouze občanský průkaz, který nechal doma u matky, neboť se obával, že jej cestou ztratí. Dále žalobce uvedl, že si je vědom, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně s tím, že pokud bude propuštěn, tak se bude nadále snažit dostat do Německa. Vedle toho žalobce uvedl, že o azyl v žádné zemi dosud nežádal, neboť tak chce učinit jen v Německu. Vedle toho žalobce uvedl, že nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že u žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 300 € a pár drobných mincí srbských dinárů. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že k možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaná obstarala Výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) ze dne 2.5.2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24.2.2016, Druhou zprávu generálního tajemníka podle odstavce 7 rezoluce 2233 (2015) Rady bezpečnosti OSN, S/2016/77 ze dne 16.1.2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27.1.2016, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 23.6.2016, č.j. 98835/2015-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí, v němž je uvedeno, že je irelevantní, co žadatel dělal a jak se choval v zahraničí, neboť rozhodujícím faktorem jeho postavení po návratu je rodinná síť či kmen, jehož je součástí.

Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-67/ČJ-2016-040022-RBK, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění po dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto.

Dne 17. 2. 2017 bylo rozhodnutím žalované, č. j. KRPU-242874-69-ČJ-2016-040022, rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství police Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ. Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění podal žalobce žalobu, kterou zdejší soud pravomocně zamítl rozsudkem ze dne 30. 3. 2017, č. j. 78 A 8/2017 – 18, vůči němuž si žalobce nepodal kasační stížnost. Dne 18. 4. 2017 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých

cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle ust. § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec a) v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, nebo b) uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.

Podle ust. § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění nesmí překročit v souhrnu 545 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

K námitce žalobce týkající se odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění soud uvádí následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupný na www.nssoud.cz) jsou správní orgány povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Omezení osobní svobody představuje citelný zásah do života cizince a není proto akceptovatelné, aby k prodlužování zajištění cizinců byly do správního spisu činěny formální úkony a sepisovány úřední záznamy o nadále trvajících podmínkách pro zajištění bez jakéhokoli konkrétního odůvodnění a bližší vazby na probíhající řízení o správním vyhoštění. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání

procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Řízení o správním vyhoštění představuje vnitrostátní záruku toho, že budou šetřena práva na osobní a rodinný život cizince zaručená čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a také, že budou posouzeny případné důvody podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující vycestování cizince. Zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ...f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie).

Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 *Bozano proti Francii*, ze dne 25. 3. 1995 *Quinn proti Francii*, ze dne 25. 6. 1996 *Amuur proti Francii*, ze dne 5. 2. 2002 *Čonka a další proti Belgii*, ze dne 27. 11. 2003 *Shamsa proti Polsku*, ze dne 25. 1. 2005 *Singh proti ČR*, ze dne 27. 1. 2008 *Rashed proti ČR*, ze dne 12. 2. 2009 *Nolan a ostatní proti Rusku*, ze dne 19. 2. 2009 *A. a ostatní proti Spojenému království ad.*).

Dále je třeba zmínit, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený. Policista může cizince za stanovených podmínek zajistit podle ust. § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“). O tomto zajištění musí být bezodkladně informován správní orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území ČR nebo o správním vyhoštění. Celkově může zajištění podle § 27 zákona o Policii ČR trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby tedy musí být vydáno a cizinci doručeno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 zákona o pobytu cizinců. Postupuje-li policie podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, může cizince zajistit za účelem jeho předání nebo průvozu bez vydání rozhodnutí na dobu nejvýše 48 hodin, u průvozu leteckou cestou na dobu nejvýše 72 hodin. Má-li trvat zajištění déle, musí být vydáno rozhodnutí o zajištění. Obdobně podle ust. § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li vycestování cizince z území uskutečnit

ve lhůtě do 48 hodin, je policie povinna vydat v řízení o zajištění cizince za účelem vycestování rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1850/2009 a také na www.nssoud.cz, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

Je pravdou, že žalovaná v průběhu trvání zajištění zůstala po celou dobu aktivní a snažila se pro žalobce zajistit náhradní cestovní doklad za pomoci Velvyslanectví Iráku sídlícím v Praze, přičemž náhradní cestovní doklad se k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí pro žalobce nepodařilo žalované obstarat. Dále se žalovaná snažila v průběhu trvání zajištění zajistit ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců od příslušného správního orgánu, a to Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, stanovisko, zda vycestování žalobce v souladu s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců je možné. Dne 14. 2. 2017 bylo žalované doručeno Závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce s tím, že jeho vycestování je možné.

Pro posouzení žaloby bylo klíčové zjištění soudu, že k realizaci přemístění žalobce zpět na území Iráku měla žalovaná s ohledem na končící lhůtu doby zajištění za účelem správního vyhoštění čas pouze do 23. 5. 2017. K datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaná ovšem stále neměla k dispozici žalobcův náhradní cestovní doklad, doba jeho získání byla nejasná, rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 15. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-67/ČJ-2016-040022-RBK, nebylo dosud v právní moci a ze správního spisu nebylo zřejmé, kdy bude o odvolání žalobce rozhodnuto, a přidá-li se k tomu minimální doba potřebná pro přípravu samotné realizace správního vyhoštění, je zcela očividné, že vyhoštění žalobce v prodloužené době 30 dnů nebylo uskutečnitelné, což se ostatně potvrdilo konstatováním žalované ve vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že po uplynutí maximální doby zajištění (180 dní) byl žalobce dne 22. 5. 2017 propuštěn a zároveň mu byl vystaven výjezdní příkaz k vycestování s lhůtou na vycestování do 31. 5. 2017 (platnost od 22. 5. 2017 do 31. 5. 2017). Právě v těchto skutečnostech v jejich souhrnu spatřuje soud zásadní pochybení žalované, neboť ta neučinila vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto její závěr o možnosti realizace správního vyhoštění žalobce v době trvání jeho prodlouženého zajištění nemá potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. S ohledem na výše uvedené tak soud shledal důvodnou žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ohledně nerealizovatelnosti správního vyhoštění.

Dalšími námitkami se soud pro nadbytečnost nezabýval.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) a ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. přikročil ve výroku ad I. rozsudku ke zrušení rozhodnutí

žalované pro vadu řízení a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce žádné náklady řízení nepožadoval a žalovaná nebyla ve věci úspěšná.

Výrokem ad III. rozsudku pak soud přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, který byl ustanoven pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 78 A 15/2017 - 17. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému právnímu zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 12.342,-Kč, která se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900,-Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.142,-Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližte následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová